

Sygn. akt I PK 280/15

POSTANOWIENIE

Dnia 7 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa J. R.

przeciwko Służbom Komunalnym Miasta w W.

o przywrócenie do pracy i zapłatę wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 czerwca 2016 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach - Ośrodka Zamiejscowego w Rybniku

z dnia 29 stycznia 2015 r., sygn. akt IX Pa 88/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
przyznaje od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 120 zł
(sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku wyrokiem z 29 stycznia 2015 r. oddalił apelację powoda J. R. od wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu-Zdroju z 14 maja 2014 r. zasądzającego od pozwanego Służb Komunalnych Miasta w W. 11.580 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę oraz oddalającego powództwo w pozostałej części.

Wyrok Sądu Okręgowego powód zaskarżył w całości. Zarzucono naruszenie art. 328 § 2 k.p.c w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 45 § 1 k.p. w zw. z art. 45 § 3 k.p.

Zdaniem pełnomocnika skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. ponieważ uzasadnienie zaskarżonego wyroku uniemożliwia stwierdzenie, jakie ustalenia co do oceny prawnej zdecydowały o wyniku postępowania w sprawie. Ponadto, wskazał na nietrafność rozstrzygnięcia z punktu widzenia art. 45 § 1 i 3 k.p. w zw. z art. 39 k.p., przy jednoczesnym przyjęciu przez Sąd drugiej instancji w jednym zdaniu, że przywrócenie powoda do pracy byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego lub społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa. Zdaniem pełnomocnika, nie sposób odnieść się do tego w oparciu o jakie przesłanki Sąd zdecydował o uznaniu braku możliwości przywrócenia powoda do pracy, a więc czy podstawą przyznania powodowi świadczenia alternatywnego w postaci odszkodowania z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę w miejsce przywrócenia do pracy było uznanie niecelowości lub niemożliwości takiego przywrócenia do pracy, co uzasadnia skorzystanie z art. 45 § 2 k.p., pomimo, że powód należy do pracowników objętych ochroną przewidzianą w art. 39 k.p. i zgodnie z art. 45 § 3 k.p. nie ma do niego zastosowania art. 45 § 2 k.p., czy też podstawą rozstrzygnięcia była treść art. 45 § 1 k.p. w zw. z art. 8 k.p. Argumentował dalej, że powód nie jest w stanie dociec, w oparciu o jaką treść przepisów odmówiono mu przywrócenia do pracy, zasądzając w to miejsce odszkodowanie. Ponadto, jako uzasadnienie przyjęcia skargi do rozpoznania wskazał na naruszenie art. 45 § 1 k.p. w zw. z art. 45 § 3 k.p. poprzez ich niezastosowanie i zasądzenie odszkodowania w miejsce przywrócenia do pracy z powołaniem się z jednej strony na niecelowość przywrócenia do pracy, a w dalszej części na sprzeczność ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub zasadami współżycia społecznego. Wskazując, że zastosowanie konstrukcji nadużycia prawa jest dopuszczalne tylko wyjątkowo i musi być szczegółowo uzasadnione, stwierdził, że zaskarżone orzeczenie nie spełnia tych warunków.

Pozwany w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie, a także o zasądzenie od powoda na

rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa radcowskiego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości prawne lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3), lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Jeżeli okoliczności te nie zachodzą, Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c., uprawniony jest do wydania postanowienia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pełnomocnik skarżącego wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej uzasadnia jej oczywistą zasadnością. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że w przypadku powołania się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, skarżący powinien wyjaśnić, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Dodatkowo, powinien wykazać kwalifikowane naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegające na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (por. postanowienie SN z 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967 oraz powołane tam orzecznictwo). Jednocześnie należy podkreślić, że sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia SN z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z 3 października 2013 r., III SK 11/13; z 24 września 2014 r., III SK 91/13, LEX nr 1511143).

W ocenie Sądu Najwyższego wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej, odwołujący się wyłącznie do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, nie spełnia wszystkich wymienionych wyżej warunków.

Odnosząc się do twierdzenia o oczywistej zasadności skargi ze względu na kwalifikowane naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 45 § 2 k.p. w zw. z art. 39 k.p., 45 § 1 i 3 k.p., art. 8 k.p. - skarżący nie wykazał, że zarzucane naruszenia tych przepisów miały charakter kwalifikowany oraz, że skutkowały wydaniem oczywiście wadliwego wyroku. Należy zauważyć, że z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd drugiej instancji odmawiając przywrócenia powoda do pracy i w konsekwencji zasądzenia od pozwanego na jego rzecz wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy, oparł się na następujących ustaleniach faktycznych: likwidacja stanowiska pracy zajmowanego przez powoda przed rozwiązaniem stosunku pracy, brak kwalifikacji powoda i odpowiednich uprawnień do wykonywania pracy w pełnym zakresie na tym stanowisku; stan zdrowia powoda - to jest częściowa stała niezdolność do pracy, rodzaj schorzeń. Uwzględniając te okoliczności, Sąd drugiej instancji uznał, że przywrócenie powoda do pracy byłoby niecelowe oraz, że byłoby sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub zasadami współżycia społecznego. Taka ocena prawna, przy takich ustaleniach faktycznych, nie jest oczywiście błędna. W tym miejscu uzasadnionym jest odwołanie się do wyroku Sądu Najwyższego z 2 lutego 2012 r., II PK 132/11 (LEX nr 1163904), w których wskazano, że za sprzeczną ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa przywrócenia do pracy można uznać próbę uczynienia z tego prawa użytku, w sytuacji gdy zainteresowany nie może ze względów zdrowotnych wykonywać obowiązków na zajmowanym stanowisku (por. także wyrok SN z 9 grudnia 1998 r., I PKN 502/98, OSNAPIUS 2000 nr 3, poz. 107). Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z 2 lutego 2012 r., sama nazwa roszczenia o przywrócenie do pracy wskazuje na jego społeczno-gospodarczy cel odzyskania dotychczasowego miejsca pracy, z uwzględnieniem nie tylko przypisanych do niego uprawnień, ale również pracowniczych obowiązków. Za sprzeczną ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa przywrócenia do pracy można zatem uznać próbę uczynienia z tego prawa użytku w sytuacji, gdy zainteresowany ze względów zdrowotnych nie może wykonywać obowiązków na zajmowanym stanowisku. Stanowisko to wpisuje się w szerszy zakresowo pogląd, wyrażany w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że zastosowanie art. 8 k.p. nie może być ograniczane tylko do

ciężkiego naruszenia obowiązków przez pracownika występującego z roszczeniem o przywrócenie do pracy (por. wyroku SN z 3 sierpnia 2007 r., I PK 82/07, LEX nr 470023).

Uwzględniając powyższe, w ocenie Sądu Najwyższego skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ze względu na naruszenia przepisów prawa wskazane przez skarżącego.

Tym samym, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., postanowiono jak w sentencji.

O kosztach wywołanych wniesieniem skargi kasacyjnej rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1, k.p.c., art. 99 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), oraz art. 108 § 1 k.p.c. - stosowanych w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c.